

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2024, sp. zn. 6 Tdo 576/2024, ECLI:CZ:NS:2024:6.TDO.576.2024.1

Číslo: 15/2026

Právní věta:

Od výsledku dechové zkoušky provedené kalibrovaným dechovým analyzátozem se pro posouzení míry ovlivnění řidiče motorového vozidla alkoholem z hlediska stavu vylučujícího jeho způsobilost k řízení ve smyslu § 274 odst. 1 tr. zákoníku neodečítá žádná paušální hodnota. Taková zkouška je však orientační a za podklad pro závěr o stavu vylučujícím způsobilost řidiče se její výsledek užije, pokud nejsou v daném případě důvodné pochybnosti o jeho správnosti, a to obvykle vedle dalších důkazních prostředků.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.07.2024

Spisová značka: 6 Tdo 576/2024

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Ohrožení pod vlivem návykové látky

Předpisy: § 274 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněné A. A. proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 31 To 363/2023, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 4 T 99/2023.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 18. 8. 2023, sp. zn. 4 T 99/2023, byla obviněná A. A. (dále jen „obviněná“ nebo „dovolatelka“) uznána vinnou přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle skutkových zjištění jmenovaného soudu dopustila tím, že dne 11. 6. 2023 v době kolem půl druhé v noci, po předchozím záměrném požití alkoholických nápojů řídila v Liberci osobní motorové vozidlo Mercedes-Benz s registrační značkou XY, přičemž byla v ulici XY před domem č. XY zastavena a zkontrolována hlídkou Policie České republiky a při dechové zkoušce přístrojem Dräger jí byla v čase 1:46 hodin naměřena hodnota 1,04

g/kg a v čase 1:52 hodin hodnota 1,06 g/kg alkoholu v dechu.

2. Podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 67 odst. 2 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněný uložen peněžitý trest ve výměře 40 denních sazeb po 1 200 Kč, celkem 48 000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.

3. O odvolání, které proti tomuto rozsudku podala obviněná, rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 31 To 363/2023, tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci podala obviněná prostřednictvím svého obhájce dovolání, přičemž uplatnila dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

5. Dovolatelka uvedla, že skutkový stav, který zjistil soud prvního stupně, nenaplnňuje znaky trestného činu, jímž byla uznána vinnou. Soudy podle ní nehodnotily důkazy v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. Jejich závěr neodpovídá provedenímu dokazování a pravidlům vztahujícím se k prokazování viny. Soudy selektivně akcentovaly okolnosti svědčící v její neprospěch a nezabývaly se nejasnostmi ve skutkovém ději, jejichž objasnění mohlo svědčit v její prospěch a porušily zásadu presumpce nevin.

6. Pokračovala, že nelze souhlasit se závěrem obecných soudů, že její vina byla v řízení spolehlivě prokázána. Soudy její jednání nesprávně právně posoudily a nevypořádaly se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí o vině.

7. Dovolatelka nesouhlasila s naměřenou hodnotou alkoholu v její krvi, neboť byla přesvědčena, že s ohledem na množství alkoholu, které měla požit, a časový odstup mezi požitím alkoholu a řízením motorového vozidla není možné, aby hodnota přesahovala hranici 1 promile. Z úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů podle ní plyne, že působila v zásadě normálním orientovaným dojem. Pokud šlo o koordinaci pohybů a chůzi, tak před soudem prvního stupně uvedla, že 2 dny před policejní kontrolou podstoupila operaci nohy, což prokázala i předložením lékařských zpráv. Pouze a jedině z tohoto důvodu byla její chůze nejistá, protože v této době byla o francouzských holích. K testům na přítomnost alkoholu byl použit přístroj Dräger, který byl podle kalibračního protokolu kalibrován dne 15. 6. 2022, další kalibrace se měla uskutečnit dne 13. 6. 2023 a další zkouška přístroje dne 14. 12. 2023. Při kontrole byl přístroj shledán vyhovujícím s nejistotou kalibrace maximálně +/- 5 %. Další zkouška se měla podle doporučení výrobce uskutečnit dne 13. 6. 2023, tj. dva dny po provedení kontroly obviněné. Na to, že měl být přístroj pár dní po kontrole obviněné opět kalibrován, soud při hlavním líčení upozorňovala. Závěr soudu prvního stupně, že nejsou žádné pochybnosti o správnosti výsledků dechové zkoušky, potvrdil i soud odvolací. Obviněná s těmito závěry nesouhlasí a považuje je za rozporné se zásadou *in dubio pro reo*.

8. Navázala, že v trestním řízení poukázala na existenci metodiky „Pracovní postup č. 114-MP-C 008-8 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátoři alkoholu v dechu“, která počítá s jistou chybovostí měření, a to jednak samotného měřicího přístroje, a jednak dalších faktorů (např. možnou fyziologickou hladinou alkoholu v těle kontrolované osoby nebo možnou nepřesností přepočtu uvedeného objemu alkoholu v dechu na odpovídající hladinu alkoholu v krvi). Podle metodiky je v případě naměřené hodnoty vyšší, než je 1 promile alkoholu v krvi, dán expertní odhad nejistoty, který je stanoven na hodnotu +/- 0,20 promile. Současně je dána maximální stanovená chybovost

analyzátoru alkoholu v dechu (tj. chybovost přístroje), která činí +/- 5 %. Pro výpočet výsledku po zohlednění obou odchylek se stanoví vzorec $[X - (5 \% \text{ z } X) - 0,20]$, kdy X představuje naměřenou hodnotu alkoholu v krvi analyzátozem alkoholu v dechu.

9. V projednávané věci proběhla 2 měření, přičemž po odečtení obou odchylek lze vyhodnotit hladinu alkoholu v krvi obviněné na 0,788 promile a 0,807 promile. Lze tak pochybovat o tom, zda hladina alkoholu v krvi obviněné mohla dosahovat hranice 1 promile.

10. Obviněná uvedla, že významem dané metodiky se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, sp. zn. 7 As 170/2012. Závěry Nejvyššího správního soudu je podle ní třeba uplatnit i v trestním řízení.

11. Měla za to, že vše nasvědčuje tomu, že i kdyby nebyl expertní odhad nejistoty započten, po samotném odečtu odchylky měřícího přístroje činí naměřené hodnoty 0,988 a 1,007 promile. Jedná se o tak hraniční hodnoty, které je třeba posuzovat společně s dalšími skutkovými zjištěními a v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. I Nejvyšší soud podle obviněné vyjádřil jistou zdrženlivost k výsledkům dechové zkoušky alkoholu, neboť je spojena s určitým stupněm nepřesnosti, která v konkrétním případě může vést k aplikaci zásady *in dubio pro reo*, zejména pokud se naměřené hodnoty pohybují kolem hodnoty 1 promile (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2007, sp. zn. [3 Tdo 1215/2007](#), nebo sp. zn. [7 Tdo 581/2016](#)), což je i případ obviněné. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. [7 Tdo 687/2015](#), výslovně připustil zohlednění 5% odchylky spočívající v chybovosti přístroje Dräger a reflektoval i další skutečnosti mající vliv na posouzení, zda byl obviněný ve stavu vylučujícím způsobilost.

12. Dále vyložila, že stav vylučující způsobilost musí být prokázán nade vší pochybnost. Skutečnost, že přístroj vykazuje nejistotu kalibrace maximálně +/- 5 %, reflektovaly i soudy nižších stupňů. Při právní kvalifikaci skutku ji však nijak nezohlednily. V těchto hraničních případech, kdy ani po započtení odchylky není zřejmé, zda byla překročena hranice 1 promile, musí soudy z dalších důkazů zkoumat, zda byla naplněna skutková podstata trestného činu. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. [7 Tdo 864/2011](#), v němž obviněný namítal nesprávnou metodiku měření.

13. Tyto okolnosti však soud prvního stupně, ani odvolací soud, neposuzoval. Trestní odpovědnost dovolatelky soudy dovodily toliko ze záznamu o dechové zkoušce, který posoudily v rozporu se zásadami trestního řízení, zejm. zásadou *in dubio pro reo*, a to tím, že nereflektovaly odchylku měřícího přístroje. Zmíněná zásada ovšem měla být uplatněna a věc měla být postoupena jinému orgánu k posouzení, zda by skutek nemohl být posouzen jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

14. Závěrem dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud napadené usnesení za použití § 265k odst. 1 a § 265l tr. ř. zrušil a přikázal soudu druhého stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

15. Ve věci se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který ve vztahu k dovolací argumentaci mimo jiné uvedl, že dovolání obviněné je doslovným opakováním obhajoby uplatněné v předchozích stadiích trestního řízení, s níž se soudy správně vypořádaly. V té souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#), podle něhož opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky vytýkané v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu ustanovení § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Navázal, že soudy na totožné výhrady obviněné z předchozího řízení přiléhavě

reagovaly a požaduje-li obviněná pádné odpovědi na všechny své výhrady, nepochybně je nalezne v přesvědčivé argumentaci obsažené v odůvodněních rozhodnutí obou soudů.

16. Pokračoval, že dovolatelka vytkla na prvním místě dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle státního zástupce však dovolací argumentaci v této části obviněná vystavěla na prostém popření skutkových zjištění soudů a na výhradách proti způsobu hodnocení důkazů z jejich strany, který podle ní nebyl v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. a zapříčinil nejasnosti ve skutkovém stavu. Její námitka se podle názoru státního zástupce s uvedeným dovolacím důvodem rozchází.

17. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., lze pod něj podle státního zástupce podřadit námitku, že hodnota 1 promile alkoholu naměřená v dechu osoby pouze přístrojem Dräger není průkazným poznatkem pro závěr, že tato osoba se nachází ve „stavu vylučujícím způsobilost“, přičemž s ohledem na nepřesnost v měření tímto přístrojem je vždy namíste odečítat od zjištěné hodnoty jisté desetiny promile či alespoň v rámci zkoušky přístroje zjištěnou nejistotu kalibrace. Tato námitka však postrádá opodstatnění.

18. Státní zástupce pokračoval, že oba soudy i s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu přesvědčivě zdůvodnily, proč nepřichází v úvahu od výsledků dechové zkoušky automaticky a paušálně odečítat hodnotu 0,20 promile (či podobnou hodnotu), která byla zmíněna v dovolatelkou označené metodice ministerstva dopravy. Poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu, a to ze dne 22. 11. 2017, sp. zn. [7 Tdo 1382/2017](#), ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. [6 Tdo 21/2020](#), a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2019, sp. zn. [II. ÚS 2334/2019](#). Uvedl, že i výsledky dechových zkoušek, nejsou-li mezi jednotlivými měřeními zásadní rozdíly a nelogičnosti ve výsledcích, mohou být spolehlivým podkladem pro zjištění míry ovlivnění řidiče motorového vozidla alkoholem, aniž by bylo potřeba paušálně odečítat nějaké veličiny.

19. V případě obviněné s ohledem na dobu, po kterou požívala alkohol a odstup mezi ukončením požívání alkoholu a jízdou samotnou se nemohlo jednat o nepatrnou míru ovlivnění. Požadavek na ponížení naměřených hodnot alespoň o 5 % (což by podle dovolatelky odpovídalo hodnotě maximální nejistoty při kalibraci) je zcela nepřipadným. Obviněná přehlíží fakt, že ačkoli dechové zkoušky byly realizovány v časech 01:45 a 01:52 hodin, vozidlo fakticky řídila na trase do Liberce již v době cca půl hodiny předtím. V té době musela být z logiky věci alkoholem ovlivněna v míře ještě významnější.

20. Státní zástupce je proto přesvědčen, že soudy dospěly ke správným skutkovým zjištěním a těm přisoudily odpovídající právní kvalifikaci. Vzhledem k těmto skutečnostem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně vyslovil souhlas s tím, aby bylo o dovolání rozhodnuto ve smyslu § 265r odst. 1 tr. ř. v neveřejném zasedání.

III.

Přípustnost dovolání a obecná východiska rozhodování

21. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) především zkoumal, zda je výše uvedené dovolání přípustné, zda bylo podáno včas a oprávněnou osobou, zda má všechny obsahové a formální náležitosti a zda poskytuje podklad pro věcné přezkoumání napadeného rozhodnutí či zda tu nejsou důvody pro odmítnutí dovolání. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

22. Dovolání proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. 31 To 363/2023, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. Obviněná je osobou oprávněnou k podání dovolání podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., podala prostřednictvím svého obhájce, tedy v souladu s ustanovením § 265d odst. 2 tr. ř. ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

23. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní argumenty, o něž se dovolání opírá, lze podřadit pod (uplatněné) důvody uvedené v předmětném zákonném ustanovení. Přitom nepostačuje, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele takovému důvodu také svým obsahem odpovídaly. Nejvyšší soud proto nejprve hodnotil, zda obviněnou vznesené námitky svým obsahem vyhovují jím uplatněnému důvodu dovolání.

24. Podle dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat tehdy, jestliže jsou rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Naplnění tohoto dovolacího důvodu tak vyžaduje významné narušení procesu dokazování, které má za následek deformaci skutkových zjištění v intenzitě, která již v dostatečné míře zasahuje do práva na spravedlivý proces a je s to ovlivnit rozhodnutí soudů o otázce naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu. Tento dovolací důvod tedy nemohou naplnit námitky, které toliko obecně vytykají nesprávné hodnocení důkazů, případně pouze nastiňují jinou verzi skutkového stavu, aniž by označily konkrétní evidentní rozpory mezi obsahem důkazů a jejich interpretací soudy obou stupňů, ani takové námitky, které se týkají jen nepodstatných skutkových zjištění.

25. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že tento dovolací důvod je určen k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Jeho podstatou tudíž je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a druhého stupně. V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytykat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

IV. Důvodnost dovolání

26. Obviněná s poukazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnila námitky, jimiž rozporovala skutkové závěry učiněné soudy nižších stupňů. Měla za to, že od hodnot naměřených měřicím přístrojem při dechové zkoušce alkoholu v krvi měly být odečteny určité hodnoty, jak je podrobně popsáno v rekapitulaci jejího podání, což orgány činné v trestním řízení neučinily. V jejím případě měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Tím, že orgány činné v trestním řízení neprovedly jí specifikovaný odečet, zjistily skutkový stav, který je v rozporu v provedenými důkazy. Na základě toho pak vyhodnotily její jednání jako trestný čin, přičemž skutkový stav nasvědčuje podle ní tomu, že by mohla být odpovědná za přestupek nikoli za trestný čin.

27. Formálně je možno s jistou mírou tolerance podřadit námitky dovolatelky pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v aktuálním znění, konkrétně jeho první alternativu, tedy že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů. Současně je ovšem namístě konstatovat, že dovolací námitky nevyhovují dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť jimi není napadána právní kvalifikace skutku, tak jak byl zjištěn soudy nižších stupňů a popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí (obviněná totiž ve skutečnosti primárně zpochybňuje správnost tohoto skutkového zjištění a teprve na základě vlastní skutkové verze dovozuje, že její jednání není trestným

činem a mohlo by být pouze přestupkem).

28. V návaznosti na uvedené je možno zmínit, že o zjevný rozpor se jedná tehdy, když skutková zjištění postrádají obsahovou spojitost s důkazy, když skutková zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, když skutková zjištění soudů jsou opakem toho, co je obsahem provedených důkazů. V posuzované věci taková situace nenastala – mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů není podle Nejvyššího soudu zjevný rozpor dán. Soudy obou stupňů si byly vědomy důkazní situace a z odůvodnění jejich rozhodnutí je zřejmé, jak hodnotily provedené důkazy a k jakým závěrům přitom dospěly – je zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením (neodporujícím ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř.), učiněnými skutkovými zjištěními a právními závěry.

29. V této souvislosti lze připomenout usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2005, sp. zn. [II. ÚS 681/04](#), podle něhož právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona v souladu s ústavními principy.

30. Dále považuje Nejvyšší soud za vhodné zmínit i následující, byť zčásti hmotněprávní, skutečnosti. Trestného činu podle § 274 tr. zákoníku se dopustí, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.

31. Pro znak tohoto trestného činu – stav vylučující způsobilost – neexistuje žádná konkrétní definice, neboť různé návykové látky působí na člověka odlišně a rozdílně ho ovlivňují se zřetelem k provozované činnosti, a proto je nutné v každém jednotlivém případě zkoumat, jakou měrou byla požitou návykovou látkou ovlivněna schopnost vykonávat pachatelem provozovanou činnost. K naplnění znaků tohoto trestného činu se nevyžaduje takový stav, kdy pachatel upadá do bezvědomí nebo není schopen komunikace, ale postačí takové ovlivnění fyzických a psychických schopností návykovou látkou, které vylučuje způsobilost vykonávat zaměstnání nebo jinou činnost, při níž by mohl být ohrožen život nebo zdraví lidí nebo způsobena značná škoda na majetku (ŠÁMAL P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck 2012, 2790 s.).

32. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. [5 Tdo 874/2007](#), plyne, že „Jestliže je u řidiče motorového vozidla zjištěno, že v době jízdy měl nejméně jedno promile alkoholu v krvi, pak je v důsledku toho vždy vyloučena jeho způsobilost řídit motorové vozidlo. Závěr o naplnění zákonných znaků trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 tr. zákona je možný též tehdy, je-li v konkrétním případě zjištěno, že i menší množství alkoholu v krvi řidiče blížící se hranici jednoho promile vylučovalo jeho způsobilost řídit motorové vozidlo (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. 12/1985 Sb. rozh. tr., s. 141)“.

33. Jak již výše nastíněno, základem dovolací argumentace obviněné je zpochybnění výsledku dechové zkoušky na přítomnost alkoholu, což opřela o Pracovní postup č. 114 MP C008-8 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu Českého metrologického institutu.

34. K tomu je nutno zdůraznit, přes zmínku dovolatelky o některých rozhodnutích Nejvyššího soudu či Nejvyššího správního soudu, že daná problematika již byla v posledních letech opakovaně řešena jak Nejvyšším soudem, tak i soudem Ústavním, které k ní zaujaly jednoznačný názor.

35. V usnesení ze dne 22. 11. 2017, sp. zn. [7 Tdo 1382/2017](#), Nejvyšší soud shledal, že „Míra ovlivnění řidiče alkoholem může být zjištěna též dechovou zkouškou s použitím přístroje Dräger

Alcotest 7510, protože takto naměřené hodnoty odpovídají hladině alkoholu v krvi. ... Nejsou-li o správnosti výsledku dechové zkoušky v daném případě důvodné pochybnosti, pak není důvodu ani k tomu, aby výsledek dechové zkoušky nebyl považován za podklad pro zjištění míry ovlivnění řidiče alkoholem“.

36. V rozhodnutí ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. [8 Tdo 398/2019](#), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že výsledky (dechové zkoušky) lze přijmout jako podklad pro zjištění míry ovlivnění řidiče motorového vozidla alkoholem, aniž by bylo třeba paušálně odečítat nějaké veličiny ve smyslu metodiky/pracovního postupu Českého metrologického institutu. Uvedené závěry, vyslovené ve shora zmíněných rozhodnutích Nejvyššího soudu, potvrdil jako správné Ústavní soud, který ve svém usnesení ze dne 6. 8. 2019, sp. zn. [II. ÚS 2334/2019](#), konstatoval, že „stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že při stanovení hladiny alkoholu v krvi jsou orgány činné v trestním řízení povinny postupovat podle Metodiky Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST, která dále odkazuje na pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu (dále jen ‚Metodika‘)“ „Jestliže se stěžovatel odvolává na povinnost orgánů činných v trestním řízení odečítat od naměřených hodnot při dechové zkoušce odchylku 0,24 g/kg připadající na vliv přesnosti měření a tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v těle (neboť tento postup je akceptován ve správním soudnictví), je k tomu možné uvést následující. Odečet takto stanovené odchylky není pro orgány činné v trestním řízení závazný, resp. povinnost k tomuto odečtu není stanovena právně závazným předpisem, nýbrž pouze Metodikou ministerstva, která má doporučující charakter. Proto si ani stěžovatel nemůže tento postup nárokovat. Nadto je třeba zmínit, že ani ve správním soudnictví se v odkazovaných rozhodnutích soudy explicitně nezabývaly otázkou, zda je nutné Metodikou stanovenou odchylku od naměřených hodnot odečítat, neboť tento postup učiněný zasahující policejní hlídkou, případně hlídkou obecní policie, pouze akceptovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. [2 As 56/2011-79](#), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. [10 As 137/2016-37](#), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. [4 As 90/2016-55](#), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. [7 As 170/2012-24](#))“.

37. Tato rozhodnutí uvedl Nejvyšší soud již ve svém usnesení ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. [6 Tdo 21/2020](#), kde rovněž dospěl k závěru, že předmětná metodika je toliko doporučující, a že z dosavadní judikatury Nejvyššího soudu ani Ústavního soudu neplyne požadavek odečítání jakékoli paušální veličiny od údaje naměřeného dechovou zkouškou. Co se týče správního soudnictví, tam odkazuje Nejvyšší soud pro stručnost na závěry vyslovené ve shora uvedeném rozhodnutí Ústavního soudu.

38. Ve zde posuzované věci neshledal Nejvyšší soud důvod pro odlišný přístup oproti věci posuzované v případě sp. zn. [6 Tdo 21/2020](#) a zaujal stejný závěr jako v uváděné věci. Proto se právě z výše uvedených důvodů nemohl s argumentací obviněné ztotožnit.

39. Dovolací soud neopomněl, že dovolatelka ve svém podání uvedla jeho rozhodnutí ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. [7 Tdo 687/2015](#). Toto rozhodnutí je však pro zde posuzovanou věc nepřipadné, neboť v tamní věci se primárně jednalo o situaci, ve které výsledky dechových zkoušek nebyly akceptovány pro nápadný rozdíl naměřených hodnot alkoholu. Lze přitom poznamenat, že současná rozhodovací praxe Nejvyššího soudu vztahující se k předmětnému měření a hodnocení výsledků dechových zkoušek je již sjednocena a je i potvrzena výše uvedeným rozhodnutím Ústavního soudu.

40. Vzhledem k tomu, že dovolatelka namítla porušení zásady presumpce neviny a z ní plynoucího pravidla *in dubio pro reo*, Nejvyšší soud dodává, že pokud soudy nižších stupňů po vyhodnocení důkazní situace dospěly k závěru, že jedna ze skupin důkazů je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrnuly do odůvodnění svých rozhodnutí, jak tomu bylo i v nyní posuzované věci, nebyly splněny ani podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“ (*in dubio pro reo*), neboť soudy tyto pochybnosti neměly (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. [II. ÚS 3068/17](#)).

V.
Způsob rozhodnutí

41. Z těchto důvodů Nejvyšší soud dovolání obviněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, neboť shledal, že je zjevně neopodstatněné. Učinil tak v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje se na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož [v] odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.